

Η «δικτατορία» του πασοκαριάτου

Για περισσότερα από τριάντα χρόνια η πολιτική ζωή του τόπου καθορίζεται από τη συμπεριφορά, τη νοοτροπία και την ιδεολογία μίας κομματικής νομενκλατούρας, ενός στελεχικού δυναμικού που προέρχεται από το ΠΑΣΟΚ, αλλά ως φαινόμενο έχει επεκταθεί και σε άλλους χώρους. Είναι το πασοκαριάτο, που αποτελείται από βουλευτές, ευρωβουλευτές, κρατικούς υπαλλήλους, δικηγόρους, δημοσιογράφους, από τη συνδικαλιστική αριστοκρατία των τραπεζών, των δημοσίων επιχειρήσεων, των ΔΕΚΟ, από διανοούμενους, πανεπιστημιακούς, καλλιτέχνες. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι νεόπλουτοι είτε λόγω φοροδιαφύγματος επαγγέλματος είτε λόγω της διαπλοκής τους με το κράτος, την πολιτική και την άσκηση της εξουσίας. Έχουν δε άμεσες ευθύνες για τη χρεοκοπία.

Η ιδεολογία του πασοκαριάτου είναι ένα μίγμα από κοινότοπες και γενικόλογες απόψεις και ένα συνονθύλευμα εννοιών που στην πραγματικότητα δεν σημαίνουν τίποτε, απλώς συγκαλύπτουν τη ρηχότητά του: σοσιαλισμός, αλλαγή, εκσυγχρονισμός, ανάπτυξη, δημοκρατία, προοδευτισμός, λαϊκά και εθνικά συμφέροντα, αντιαμερικανισμός ή αντιευρωπαϊσμός, εθνικισμός, κρατισμός, και τελευταίως αντιμνημονιακός οίστρος. Όλα αυτά ο μύλος του πασοκαριάτου τα αλέθει, τρέφοντας έτσι τόσο τη δική ύπαρξη και άνοδο όσο και τα όνειρα της πολυάριθμης μικρομεσαίας μάζας, που αποτελεί τη βάση του και επιθυμεί να βουλευτεί πάση θυσία από το κρατικό ταμείο, άπληστη για επιδοτήσεις και προσόδους, για κατανάλωση, τηλεθέαση και σκυλάδικο.

Το πασοκαριάτο είναι έμπειρο, ξέρει τα κατατόπια των κρατικών μηχανισμών, τις κρυφές διόδους της μικρής, μεσαίας και μεγάλης διαπλοκής, τα παιγνίδια της εξουσίας, τους αρμούς της γραφειοκρατίας, τους τρόπους προπαγάνδας και πλασαρίσματος του εαυτού του και κάθε νεωτερικού σωτηριολογικού προϊόντος. Αποδείχθηκε ισχυρό και ανθεκτικό επί δεκαετίες, έχοντας ως κύριο χαρακτηριστικό του τον χαμαιλεοντισμό. Ικανό να ελίσσεται παντού, κατάφερε να δημιουργήσει καθεστώς και ιδεολογία, την ιδεολογία της προσαρμογής σε όλες τις καταστάσεις. Η ιδεολογία του δεν αποσκοπεί στα συμφέροντα της κοινωνίας, στο κοινό αγαθό, παρά μόνο στο δικό του συμφέρον, πράγμα που συγκαλύπτει με λαϊκισμό, δημαγωγία, πελατειακές σχέσεις και γενικόλογα κενά συνθήματα. Το πασοκαριάτο δεν έχει αρχές ούτε ήθος, παρά μόνο ένστικτο αυτοσυντήρησης, γι αυτό οι διάφορες συνιστώσες του μετά τη χρεοκοπία, εγκαταλείπουν το καταρρέον και αναξιόπιστο ΠΑΣΟΚ, αφού δεν εξυπηρετεί πια τα συμφέροντά τους, και πορεύονται καιροσκοπικά αναλόγως της συγκυρίας. Μπορεί η μία να στηρίζει την ακροδεξιά μνημονιακή κυβέρνηση του Α. Σαμαρά-Β. Βενιζέλου, η άλλη να συσκέπτεται με την Κεντροαριστερά ή τους Ανεξάρτητους, η τρίτη να πλαισιώνει τη ΔΗΜΑΡ, η τέταρτη να συζητά με το Ποτάμι και η έκτη να στελεχώνει τον ΣΥΡΙΖΑ. Ενώ, δηλαδή, το ΠΑΣΟΚ φθίνει, το πασοκαριάτο ζει και βασιλεύει.

Η «επιτυχία» του πασοκαριάτου γοήτευσε στο παρελθόν και τη ΝΔ, τόσο του Μητσοτάκη και του Καραμανλή Β' όσο και του Σαμαρά, που υιοθέτησαν τη νοοτροπία, τη συμπεριφορά και τους τρόπους δημαγωγίας του. Γοήτευσε επίσης και αρκετά στελέχη του ΚΚΕ και του

ΣΥΝ που προσχώρησαν σε αυτό σε καιρούς ευωχίας και επίπλαστης ευημερίας. Συνεπώς μπορεί να γίνει λόγος για πλήρη κυριαρχία του, για «δικτατορία» του πασοκαριάτου, είτε με κεντρώα είτε με δεξιά μορφή. Εξ άλλου σε καιρούς χρεοκοπίας, με την κεκτημένη εμπειρία του και τη σημαία τού αντιμνημονιακού ή της ανανέωσης, το πασοκαριάτο ελίσσεται στους άλλους κομματικούς χώρους», ετοιμαζόμενο να αλώσει ξανά τον κρατικό μηχανισμό, με αριστερή μορφή τώρα.

Το εύλογο ερώτημα είναι: έπρεπε να καταστραφεί η χώρα για να καταλάβουν οι αποχωρήσαντες βουλευτές και στελέχη του ότι κάτι δεν πάει καλά με το ΠΑΣΟΚ; Δύο τινά συνέβησαν με αυτούς. Είτε μέχρι το 2010 ή το 2011 δεν είχαν καταλάβει τι γινόταν, οπότε είναι ανόητοι και ανίκανοι. Είτε πάλι είχαν καταλάβει και παρέμειναν, οπότε είναι υποκριτές, κυνικοί και θεσιλάγνοι. Και στις δύο περιπτώσεις είναι επικίνδυνοι και επιβλαβείς.

Συνεπώς, το επόμενο ερώτημα είναι: με ποια ιδιότητα τους υποδέχθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ, ως ανίκανους, ως κυνικούς ή ως συνυπεύθυνους για τη χρεοκοπία; Μάλλον και με τις τρεις, δηλαδή ως ψηφοσυλλέκτες. Όμως αυτή η ψηφοθηρική λογική είναι κυνική και συντηρεί το πασοκαριάτο παντός είδους και φυσικά δεν μπορεί να συγκροτήσει σοβαρή πολιτική. Ίσως ο ΣΥΡΙΖΑ να βαυκαλίζεται με την ιδέα πως θα τους αφομοιώσει. Όμως το πασοκαριάτο είναι πεπειραμένο, αδίστακτο και ασυγκρίτως πολυπληθέστερο από την ολιγάριθμη νομενκλατούρα του 4

Για να απελευθερωθεί η ανθρωπότητα από τη λανθασμένη μαρξιστική ιδέα της «δικτατορίας του προλεταριάτου», πέρασαν 150 έτη. Πότε θα απαλλαγεί η νεοελληνική κοινωνία από την ολέθρια «δικτατορία» του πασοκαριάτου; Εάν δεν απαλλαγεί και συνεχισθεί η «δικτατορία» του, έστω με αριστερή μορφή, δεν θα γίνει και η απαγκίστρωση από την παρακμή και τη χρεοκοπία. Ο μόνος τρόπος για τη επίτευξη της απαλλαγής είναι, με αφύπνιση της κοινωνίας, να γίνουν ριζικές δομικές και θεσμικές αλλαγές για να απαλειφθούν οι «τόποι» από τους οποίους το πασοκαριάτο αντλεί τη νοσηρή του δύναμη, δηλαδή οι ιδεολογίες του εθνικισμού και της αντιπροσώπευσης, η κομματοκρατία, ο προοδευτισμός, ο κρατισμός, το πελατειακό καθεστώς, η διαπλοκή και η απουσία ελέγχου της εξουσίας.

Γιώργος Οικονόμου, Αθήνα, Οκτώβριος 2014